

جزیره مرگ، مکانی گمشده در زمان

آشنایی با سبک زندگی

مردم جزیره

«سنتینل شمالی»

که به شیوه انسان های

اولیه زندگی می کنند

و هر کسی به محض

ورود به آن جا

کشته خواهد شد

فاطمه قاسمی | خبرنگار

پرونده

این سیاره پهناور، سرشار از گوشه‌های پنهانی است که حتی با وجود پیشرفت فناوری، گویا قرار است همچنان ناشناخته بمانند. مکان‌های ممنوعه‌ای که هیچ انسانی اجازه ورود به آن‌ها را ندارد و تنها افراد معدودی توانسته‌اند اطلاعات پراکنده‌ای را درباره‌اش به‌دست آورند و منتشر کنند. این محدودیت رفت‌وآمد خود به‌خود باعث شده ماجراجویان تمایل بیشتری برای رفتن به آن‌جا داشته باشند. شاید باورتان نشود که در برخی از این مناطق روی کره زمین هنوز قبیله‌هایی زندگی می‌کنند که گویی در عصر حجر مانده‌اند. جزیره «سنتینل شمالی»، در اقیانوس هند یکی از مرموزترین و ایزوله‌ترین نقاط دنیاست که تا به حال کسی نتوانسته‌وار دان بشود، در حالی که رفتن به آن‌جا کار خیلی سختی هم نیست. ساکنان این جزیره قرنطینه شده، احتمالاً تنها قبیله‌ای هستند که از دنیای مدرن کاملاً جدا مانده‌اند. با وجود زیبایی بی‌نظیرش، بازدید از آن تحت هیچ شرایطی امکان‌پذیر نیست چرا که بومیان، مخالف ورود بیگانگان به دنیای خود هستند. کسی چه می‌داند شاید این بیگانه‌گریزی آن‌ها باعث شده تا افراد این قبیله از بحران گروناپی که این‌روزها همه دنیا را درگیر کرده است، در امان بمانند! در پرونده امروز به‌هرآن‌چه درباره این ساکنان منزوی به‌لطف فناوری‌ها و مستندات تاریخی در زده‌است، می‌پردازیم.

جمعیت مردم این سرزمین معلوم نیست!

بیش از هزار جزیره کوچک‌وبزرگ در اطراف هند وجود دارد که به دلیل صخره‌های مرجانی، کوه‌های آتش‌فشانی و سواحل دیدنی‌اش، سالانه گردشگران زیادی را به خود جذب می‌کند. در این میان جزیره سنتینل شمالی حسابش از بقیه جزایر جداست. این جزیره کوچک از جزایر آندامان و نیکوبار در خلیج بنگال است که از بخش اصلی آندامان بزرگ جدا افتاده، با سنگ‌های مرجانی احاطه شده‌و فاقد بندر است. به دلیل تمایل نداشتن بومیان این منطقه به ارتباط با بیگانگان، آمار دقیقی از این جزیره و جمعیتش در دسترس نیست

و محققان بر اساس شواهد محدود و نامطمئنی که داشتند، جمعیت جزیره را بین ۱۰۰ تا ۵۰۰ نفر تخمین زده‌اند. اگرچه هند بر مرزهای این جزیره حکومت می‌کند اما هیچ توافقی میان آن‌ها و بومیان این منطقه صورت نگرفته و در واقع سنتینل یک جزیره خودمختار است. عکس‌های هوایی نشان می‌دهد این جزیره

حدود هفت هزار هکتار است و تمام جزیره به غیر از صخره‌های مرجانی، پوشیده از جنگل‌های انبوه و سرسبز است. این جزیره در سال ۲۰۰۴ دچار زمین‌لرزه و سونامی شد و به دلیل همکاری نداشتن بومیان برای کمک‌رسانی، هرگز آماری از میزان

خسارات وارد شده به‌دست نیامد چرا که افراد در اولین کمک‌رسانی، هدف اصابت سنگ و نیزه بومیان قرار گرفتند

اما به‌نظر می‌رسد با وقوع حوادث طبیعی، تالاب‌های ساحل شرقی آن کاملاً نابود و به‌جای آن تعدادی از صخره‌های مرجانی نمایان شده‌است. با کمک فناوری، تصاویری محدود و غیر واضح، آن‌هم از دور از درختی بخش‌های این جزیره در دسترس است.

در آگوست سال ۱۹۸۱، یک کشتی در جزیره سنتینل به گل نشست. پس از چند روز معطلی در ساحل، سرنشینان با مردانی ریزجثه با چهره‌هایی سیاه‌رو به‌رو شدند که با خود نیزه و پیکان همراه داشتند و مشغول ساخت قایق در ساحل بودند. «کاپیتان پریموس» که از دیدن آن‌ها غافل‌گیر شده بود، به صورت ادوویی درخواست کمک اضطراری کرد تا او و خدمه کشتی در مقابل ساکنان جزیره از خود دفاع کنند. با توفانی شدن دریا، جزیره‌نشینان از کشتی متوقف‌شده دور ماندند.

پس از گذشت یک هفته، یک بالگرد برای نجات خدمه کشتی به این جزیره نزدیک‌شد. در سال ۱۹۸۶ هم یک زندانی فراری برتانیایی از جزایر آندامان به‌طور تصادفی سر از سواحل جزیره سنتینل شمالی درآورد. چند روز بعد یک گروه تجسس جسد او را در ساحل پیدا کردند. در سال ۲۰۰۶ دو ماهیگیر ۴۸ و ۵۲ ساله که به‌طور تصادفی به این جزیره رسیده بودند، توسط مردم جزیره کشته شدند. آخرین بار در نوامبر ۲۰۱۸ ساکنان جزیره یک جهانگرد آمریکایی به نام «جان چائو» را که به کمک چند نفر به این جزیره پانهاده بود، کشتند. این جوان از یک قایق نزدیک به جزیره تن به آب می‌زند و به سمت آن شنا می‌کند. سپس شروع به صحبت و تلاش برای برقراری ارتباط می‌کند که بومیان خشمگین می‌شوند و به سمت او نیزه و تیر پرتاب می‌کنند و یکی از این تیرها به کتاب در دستش فرو می‌رود. چائو سپس به سمت قایقی که منتظر اوست شنا می‌کند. شب رادر قایق می‌گذراند، شرحی از اتفاقات را در دفتر خاطراتش

می‌نویسد و روز بعد به جزیره بازمی‌گردد. کسی نمی‌داند از زمان بازگشت دوباره دقیقاً چه اتفاقی برای او می‌افتد. ماهیگیران روز بعد به نزدیکی جزیره رفتند و دیدند که یک بومی در حال دفن جسد جوان آمریکایی است. در ضمن، نزدیک‌شدن هر گونه هواپیما، بالگرد یا پهپاد به این جزیره با پرتاب سنگ، نیزه و تیر و گمان مواجهه می‌شود. قایق‌هایی که آگاهانه یا به‌طور تصادفی به جزیره نزدیک می‌شوند به‌طرز عجیبی ناپدید می‌شوند. حتی بالگردهایی که در ارتفاعات پایین‌تر فراز جزیره به پرواز می‌آیند تا ناھمواری‌ها و توپوگرافی منطقه را بررسی کنند هم از گردن‌تیرها و نیزه‌های آنان در امان نیستند.

جزیره‌ای که به «باغ وحش انسانی»

مشهور است

طی سال‌های متمادی افراد زیادی برای برقراری ارتباط و دوستی با افراد ساکن در این جزیره، تحقیقات علمی و حتی دعوت آن‌ها به ادیان مختلف، وارد سنتینل شدند ولی با استقبالی نظیر انسان‌های اولیه رو به‌رو شدند. به همین دلیل، این جزیره به «باغ وحش انسانی» مشهور شده است. در سال ۱۸۸۰ «موریس ویدال پورتمن» به قصد مطالعه سبک زندگی بومی‌ها و سنت‌هایشان به این منطقه رفت. او به دنبال کسب اطلاعات بیشتر درباره این جزیره برای امپراتوری انگلیس بود. هنگامی که آن‌ها با خیال راحت به جزیره رسیدند، تصمیم به اکتشاف گرفتند. این تیم برخی مسیرها و روستاهای متروکرا کشف کردند. در فرایند این تحقیق، آن‌ها شش سنتینلی شامل یک زوج سالخورده و چهار پچه را ربودند و برای ادامه تحقیقات به «بندر بلر» در جزیره آندامان جنوبی انتقال دادند تا اطلاعات بیشتری درباره آن‌ها کسب کنند. اما

مرگ، عاقبت تمام غریبه‌های کنجکاو

برای ورود به این جزیره

زندگی

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

سه شنبه ● ۲۷ خرداد ۱۳۹۹
 ۲۴ شوال ۱۴۴۱ ● ۱۶ ژوئن ۲۰۲۰
 شماره ۲۰۴۲

۱۶۲۲

همه آن‌ها بیمار شدند و زوج سالخورده نیز پس از مدتی به دلیل ایمن نبودن بدن‌شان در برابر عفونت‌های دنیای مدرن فوت کردند. تیم تحقیقاتی کودکان را به‌خاطر نگرانی از مریض شدن همراه با هدیایی دوباره به‌خانه خود بازگرداندند. در سال ۱۹۷۴ نیز گروه دیگری برای تحقیق به این جزیره سفر کردند که رئیس گروه آن‌ها با بر خوردن دیزی به قتل رسید. یکی از مدیران مرکز مطالعات انسان‌شناسی هند به نام پاندیت در سال ۱۹۹۱ توانست اولین ارتباط صلح‌آمیز را با سنتینلی‌ها برقرار کند که شش سال بعد این ارتباط قطع شد. به جز این موارد، دیگر هیچ‌کس نتوانسته تاکنون به قلمرو این انسان‌های بدوی راه پیدا کند.

نظر جالب مارکوپولو

درباره سبک زندگی سنتینلی‌ها

همان‌طور که از یک فرهنگ کهن دور افتاده باید انتظار داشت، مردم جزیره سنتینل به‌نظری رسد به سبک شکارچیان، دسته‌جمعی زندگی می‌کنند. اگر آن‌ها هم مثل دیگر آندامانی‌ها باشند، کشاورزی در آن رشد نکرده‌است و مردم هنوز به‌روش شکار به زندگی خود ادامه می‌دهند. آن‌ها از مارمولک، حشرات و موجودات دریایی که توسط خودشان صید شده‌و از میوه‌ها و سبزیجات خام و ریشه گیاهان وحشی تغذیه می‌کنند. بومیان با استفاده از تورهای دست‌سازشان در آب‌های اطراف جزیره ماهیگیری می‌کنند یا در صخره‌های مرجانی به شکار خرچنگ و لاک‌پشت می‌پردازند. ادعایی مبنی بر آدم‌خوار بودن اهالی جزیره هم وجود دارد اما برخی در رد این ادعا گفته‌اند که تمام جسد‌های کشف‌شده از این جزیره، سالم بودند. با این‌که هیچ مدرکی مبنی بر آدم‌خواری آن‌ها وجود ندارد اما با وحشتی که از خود به‌جا گذاشته‌اند باعث‌شده‌اند مار کوپولو، کاوشگر مشهور که از طریق آسیا سفر کرده بود، درباره آن‌ها بگوید: «آن‌ها بی‌رحم‌ترین نسل‌اند و هر کسی را که از نژاد خودشان نباشد شت می‌کنند و می‌خورند!» با توجه به تصاویر ثبت‌شده به‌نظر می‌رسد مردمی قوی، سالم و مسلط به زندگی با سبک خودشان باشند. سنتینلی‌ها با استفاده از قطعات فلزی‌ها شده در سواحل، سه نوع تیر برای کمان‌های سبک‌سلاح‌های ابتدایی و عصر حجر می‌سازند، یکی برای ماهیگیری و دیگری برای شکار. همچنین از تیرهای بلند برای هشدار دادن و تهدید بالگردهایی که گاهی اوقات روی جزیره پرواز می‌کنند، استفاده می‌کنند. سنتینلی‌های تیره پوست با چشمان قرمز در گروه‌های ۴۰ تا ۵۰ نفری در خانواده‌های سه تا چهار نفره و کلبه‌های حصیری، بدون هیچ دیوار حائلی زندگی می‌کنند. به‌نظر می‌رسد برخی از اعضای قبیله در پناهگاه‌های بزرگ‌تر، دارای طبقات بالادیوارهای جداگانه زندگی می‌کنند. زنان رشته‌های الیاف خاصی را دور کمر، گردن و سرشان می‌بندند و مردان نیز گردن و پیشانی را با

این الیاف می‌پوشانند و کمر بند ضخیمی برای قرار دادن سلاح به دور کمر خود دارند. زبان عجیب و منحصر به فردشان راه‌رو گونه ارتباط دیپلماتیک را بسته است چون نه هیچ‌یک از آن‌ها می‌توانند با زبانی غیر از خودشان صحبت کنند و نه از بیرون جزیره کسی زبان آن‌ها را می‌داند. برخی از زبان‌شناسان از روی صداهایی که از این جزیره به‌دست آمده‌است به این نکته اشاره کرده‌اند که زبان آن‌ها شبیه غارنشین‌های باستان است.

چرا سنتینل ممنوعه‌ترین جزیره دنیاست؟

در دهه ۸۰ میلادی دولت هند چندین بار، دست دوستی و کمک‌رسانی به سمت مردمان این قبیله دراز کرد اما با وحشی‌گری و مقاومت جدی آن‌ها رو به‌روویس از این ماجرا، جزیره کاملاً منزوی رها و هر گونه مر او ده با سنتینلی‌ها قطع شد. دولت هند رسماً اعلام کرد به هیچ‌وجه قصد برقراری ارتباط دوباره با آنان را ندارد و در قلمرو آن‌ها مداخله نخواهد کرد. تنها کاری که دولت برای حمایت از ساکنان عصبانی این جزیره انجام داد، این بود که جزیره و آب‌های اطراف آن را تا ۵ کیلومتری، منطقه ممنوعه اعلام و در نهایت با تصویب قانون سختی، مردم را از رفت‌وآمد به این جزیره منع کرد. ممنوعیت ماهیگیری مردم در این منطقه یکی از قوانین دولت هند برای تأمین و اختصاص منبع غذایی مورد نیاز بومیان جزیره است. همچنین قطع ارتباط آن‌ها با بیرون جزیره مانع از شیوع بیماری‌های مرگبار بین بومیان می‌شود چون گردشگران با نفوذ در منطقه بیماری‌های دنیای مدرن را که سنتینلی‌ها به آن ایمن نیستند، با خود به جزیره می‌برند. برای جامعه کوچکی که هیچ ایمنی و امکانات بهداشتی ندارد و هیچ گروه تحقیقاتی رادر جمع خود نمی‌پذیرند، این بهترین اقدام جهانی در حمایت از آن‌هاست. از طرفی با این قوانین، از بازدیدکننده‌ها و گردشگران هم محافظت می‌شود، چرا که مردم این جزیره برای محافظت از خودشان با هیچ‌کس با هر هدفی، شوخی ندارند و کشتن غیر بومیان نخستین راه‌حلی است که به ذهن آن‌ها می‌رسد.

می‌نویسد و روز بعد به جزیره بازمی‌گردد. کسی نمی‌داند از زمان بازگشت دوباره دقیقاً چه اتفاقی برای او می‌افتد. ماهیگیران روز بعد به نزدیکی جزیره رفتند و دیدند که یک بومی در حال دفن جسد جوان آمریکایی است. در ضمن، نزدیک‌شدن هر گونه هواپیما، بالگرد یا پهپاد به این جزیره با پرتاب سنگ، نیزه و تیر و گمان مواجهه می‌شود. قایق‌هایی که آگاهانه یا به‌طور تصادفی به جزیره نزدیک می‌شوند به‌طرز عجیبی ناپدید می‌شوند. حتی بالگردهایی که در ارتفاعات پایین‌تر فراز جزیره به پرواز می‌آیند تا ناھمواری‌ها و توپوگرافی منطقه را بررسی کنند هم از گردن‌تیرها و نیزه‌های آنان در امان نیستند.

■ منابع این پرونده: الی گشت، یورونیوز، فوربس، allthatsinteresting